

Кількість нормативно-правових актів, що регулюють митну справу, не свідчить на користь якості регулювання правовідносин, що виникають в цій сфері.

Найпоширенішими проблемами в галузі митної справи є велика кількість формальних митних процедур, перевантаженість митників роботою та черги і, як наслідок - проблеми, пов'язані з недостатньою поінформованістю підприємств про процедури митного оформлення товарів. В даний час більшість дослідників та представники компаній, що мають досвід у переміщенні товарів через митний кордон, вважають, що безкарність співробітників митних органів у разі порушення ними законодавства та непрозорість роботи митних органів є проблемою, яка потребує невідкладного вирішення.

У 2009 р. проектом Сприяння активній участі громадян у протидії корупції «Гідна Україна» було проведено опитування, в ході якого виявилось, що 65% українських імпортерів та експортерів вважають перетин кордону найкорумпованішим етапом митних процедур, а 48% - що корупція найбільше розповсюджена на етапі перевірки митних документів при розмитненні та замитненні товарів і вантажу. Компанії найчастіше стикалися з проявами корупції на етапі оформлення документації, а найкорумпованішими в митній сфері більшість назвала митних інспекторів (71%). В той же час, слід зазначити, що водночас надійність неофіційних платежів учасники дослідження оцінюють дуже високо: 82% опитаних сказали, що, давши хабар, отримали необхідні послуги в повному обсязі.

На мою думку, підвищити якість та ефективність митного контролю і митного оформлення зовнішньоекономічних операцій, зменшити роль суб'єктивного фактору при прийнятті рішень щодо митного оформлення й митного контролю можливо шляхом:

1. Проведення глибоких наукових досліджень у даній сфері, та на основі їх результатів впровадження у правових процедурних актах системи оціночних критеріїв при здійсненні митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних засобів;

2. Використання цієї системи як нормативно-інформаційної комп'ютерної бази при проведенні митного контролю та при аналізі документів, поданих до митного оформлення;

3. Користування цією системою оперативним складом митних органів при оцінці митної вартості товарів та встановленні їх коду згідно з УКТЗЕД.

Реалізація науково-організаційних заходів, спрямованих на максимальну правову регламентацію процесу здійснення митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних засобів безумовно призведе до посилення відповідальності суб'єктів митних правовідносин і, насамперед, за прийняття рішень посадовими особами митних органів.

Також потребують детального розроблення такі питання, як створення єдиної концепції впорядкування і оновлення структури митного законодавства, визначення напрямків його розвитку, вдосконалення процесу підготовки і прийняття законів та інших правових актів, а також постійного підвищення кваліфікації співробітників митних органів.

ПРАВО ОСОБИ НА ОХОРОНУ ЗДОРОВ'Я ЯК ОБ'ЄКТА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ

Онищенко О.Е., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС Чорна В.Г.

Охорона здоров'я вілігає надзвичайно важливу роль у забезпеченні життєвості як сучасного суспільства в цілому так і кожного громадянина України зокрема. На сьогоднішній день людство стоїть на межі екологічної кризи. Технічний прогрес та пропеси індустріалізації досягли такого рівня що створюють реальну небезпеку навколишньому середовищу, а отже, і життю людини. Наша країна не є винятком, алже вона ще й досі вілчує на собі наслідки аварії на Чорнобильській АЕС та негативний вплив інших факторів на

стан навколишнього середовища які безпосередньо відображаються на стані здоров'я українських громадян. Тому роль охорони здоров'я громадян України набуває особливості важливості.

Суттєвим чинником побудови української правової держави є офіційне визнання прав і свобод людини її честі та гідності як вищої цінності а також закріплення основних прав і свобод людини в національному законодавстві. Так зокрема частиною 1 ст 3 Конституції України визначено, що найвищою соціальною цінністю в державі є людина її життя та здоров'я.

Велике значення таких благ як життя та здоров'я зумовлює необхідність їх охорони. Забезпечення населення лікувально-профілактичною допомогою в достатньому обсязі та високої якості залежить від матеріально-технічної бази закладів охорони здоров'я професіоналізму і кваліфікації лікарів психологічної готовності населення піклуватися про стан свого здоров'я. Таким чином здоров'я є своєрідним дзеркалом соціально-економічного екологічного демографічного і санітарно-гігієнічного благополуччя країни одним із соціальних індикаторів суспільного прогресу важливим чинником який впливає на якість та ефективність трудових ресурсів тому його збереження є завданням державного рівня. Саме тому доцільно говорити про охорону здоров'я як про об'єкт публічного адміністрування.

Виходячи з вищесказаного можна зауважити що охорона здоров'я - це система заходів публічної адміністрації яка полягає в створенні сприятливих умов що спрямовується на попередження і лікування захворювань з метою забезпечення оптимальної працездатності та соціальної активності людини при максимально можливій індивідуальній тривалості життя.

Суб'єктами публічного управління в зазначеній сфері є Верховна Рада України Президент України вищі (Кабінет Міністрів України) центральні (Міністерство охорони здоров'я України Міністерство охорони здоров'я Автономної Республіки Крим Державна санітарно-епідеміологічна служба Державна служба України з лікарських засобів Державна служба України з контролю за наркотиками та Державна служба України з питань протидії РІП-інфекції/СНІДу та інших соціально небезпечних захворювань) і місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування (управління охорони здоров'я міських рад).

Основу державної політики охорони здоров'я формуює Верховна Рада України шляхом закріплення конституційних і законодавчих засад охорони здоров'я визначення її мети головних завдань напрямів принципів і пріоритетів встановлення нормативів і обсягів бюджетного фінансування створення системи відповідних кредитно-фінансових податкових митних та інших регуляторів затвердження загальнодержавних програм охорони здоров'я. Для вирішення питань формування державної політики охорони здоров'я при Верховній Раді України можуть створюватися допоміжні та експертні органи з повноважень фахівців у сфері охорони здоров'я та представників громадськості. Поява створення та діяльності цих органів визначається Верховною Радою України.

Для вирішення проблеми збереження здоров'я та працездатності людини, продовження її життя в масштабах держави створена система охорони здоров'я, яка є сукупністю санітарно-профілактичних, лікувально-профілактичних, фізкультурно-оздоровчих, санітарно-курортних, аптечних та науково-медичних взаємопов'язаних підсистем.

Спіл зазначити що правові організаційні економічні та соціальні засади охорони здоров'я в Україні визначені Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я». Саме ним регулюються суспільні відносини в цій сфері з метою забезпечення гармонійного позитиву фізичних і духовних сил високої працездатності і довголітнього активного життя громадян усунення факторів що шкідливо впливають на їх здоров'я попередження і зниження захворюваності інвалідності та смертності поліпшення спалковості.

Отже підсумовуючи вище сказане спіл зазначити що сучасний стан навколишнього середовища гостро відображається на здоров'ї та самопочутті людини тому детальний та всебічний аналіз даної проблеми є досить актуальним. Основною метою публічного адміністрування сфери охорони

зловпор'я є створення сприятливих умов розвитку цієї галузі зупинення її пуйннування забезпечення умов для реального доступу населення до якісних медичних послуг та переведення галузі на якісно новий рівень.

ПРАВА ГРОМАДЯНИНА НА ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ЗАОХОЧЕННЯ

Олефіренко Ю.Л., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС Чорна В.Г.

Останнім часом в правовій навпі все більше уваги приділяється увага такому методу як заохочення правомірної поведінки громадян

Заохочення - спосіб впливу що через інтерес свідомість направляє волю людей на здійснення корисних з погляду заохочуючого справ. Заохочувальний вплив сприяє виникненню інтересу до здійснення визначених справ, одержанню матеріального морального іншого схвалення

Кувшменко О.В. визначає адміністративно-правове заохочення як закріплений в нормі права засіб правового впливу через інтереси та свідомість на поведінку особи що спрямований на спонукання її до успішно корисного і соціально активного правомірного ляння яке має свідомо-вольовий характер і застосовується з метою отримання додаткових якісних результатів від соціально корисної діяльності для задоволення загальних потреб та інтересів соціуму.

Як методу діяльності виконавчої влади заохоченню характерні наступні особливості: фактичною підставою для застосування заохочення є заслуга, діяння, позитивно оцінювані суб'єктами влади; заохочення пов'язане з оцінкою вже зроблених діянь, є складовою частиною державного контролю; заохочення персоналізоване, застосовується у відношенні окремих індивідуальних або колективних суб'єктів; заохочення укладається в моральному схваленні, наділенні визначеними правами, матеріальними цінностями й іншими благами; в основному заохочення врегульоване правом, у багатьох випадках реалізується у формі правозастосування; заохочення побічно впливає на волю заохочуваного, стимулюючи його.

В залежності від основ заохочення розрізняють: абсолютне заохочення, зумовлене абсолютними підставами заохочення. Такими підставами є: сумлінне виконання трудових і службових обов'язків; виконання громадянського обов'язку (допомога в затримці злочинця, порятунок потопуючого і т.п.); заохочення матерів, що народили і виховали більш п'яти дітей; ювілей, заслуги іноземних громадян перед Україною в розвитку науки і т.п.; відносне. Відносне заохочення регламентоване КпАП України, дисциплінарними статутами. Норми зазначених актів зобов'язують заохочувати добровільне відмовлення від неправомірної діяльності, шире розкаяння, добровільне усунення заподіяної шкоди. Статтею 34 КпАП України визначено, що щире розкаяння винного, відвернення шкідливих наслідків правопорушення, добровільне відшкодування збитків або усунення заподіяної шкоди є обставинами, що пом'якшують відповідальність за адміністративне правопорушення

Метод заохочення спирається на відповідну нормативно-правову базу, що складається з матеріальних і процесуальних норм. Матеріальні норми закріплюють: показники поведінки особи, до якої застосовується цей метод; вид і розмір заохочення; коло адресатів, до яких можуть бути застосовані заохочувальні заходи; склад органів або посадових осіб, уповноважених вирішувати питання про заохочення. За допомогою процесуальних норм регулюється порядок надання до нагороди, прийняття рішення про заохочення та інші аспекти процедурного характеру. Процесуальні норми даної ситуації регулюють організаційні відносини, адресовані в першу чергу уповноваженим органам і не можуть бути віднесені до розряду заохочувальних норм. Вони лише покликані обслуговувати останні, сприяти створенню умов для їх нормальної організації.